

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Nina Singh

Karácsony Jamaicában

Kandy Shepherd

Vigyázz a színleléssel!

Caroline Anderson

Ha megcsókolsz a fagyöngy alatt...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nina Singh, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A mű eredeti címe: *Their Festive Island Escape* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Kandy Shepherd, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A mű eredeti címe: *From Bridal Designer to Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Caroline Anderson, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A mű eredeti címe: *Snowed in with the Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 120. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-768-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Singh

Karácsony Jamaicában

1. FEJEZET

A húga egyszerűen képtelen volt felfogni. Igaz, Celeste soha nem is tudta megértetni vele, mit jelent neki a karácsony. Ahogy az anyjával sem. A családja sohasem értette meg őt, és ő sem a családját.

– Tényleg nem értem. Már rég túl kellett volna lépned rajta – mondta Tara, és bosszúsan felemelte a karját. – Három éve volt az az esküvő. Törődj már bele!

Tarát nem arról ismerték, hogy túlzottan érzékeny és tapintatos lenne. Az esküvő, amelyre célzott, valójában sohasem történt meg.

Celeste csak nehezen tudott elnyomni egy nyögést. Most nem volt kedve erről beszélni. Sőt, még gondolni sem akart a napra, amikor olyan megalázó módon faképnél hagyták az oltár előtt. Amikor várt a vőlegényre, de az nem jött el.

Néha még mindig álmodott erről. Ahogy telnek a percek, ő meg csak áll ott, és mindenki őt bámulja szánakozva...

Akkor is éppen karácsony volt.

Miért nem érti meg Tara, hogy nem kér az ünnepekből? És hogy a lelki békéje szempontjából az a legjobb, ha ilyenkor eltűnik a városból?

Tara következő kérdése ismét csak azt bizonyította, hogy képtelen együttérezni vele:

– Hogy hagyhatod itt a családodat, hogy egyedül repülj a Karib-tengerre? Nélküled nem ugyanaz a karácsony.

Celeste-et büntudat fogta el. Talán egyszer majd túl lesz rajta, s még az ünnepeket is élvezni tudja. De az még messze van. Még mindig Jackre emlékeztette a karácsony, és azokra a napokra, melyek aztán szörnyű megaláztatással végződtek.

Azzal is tisztában volt, hogy húga csalódottsága mögött más is rejlik, mint csupán az, hogy szeretné vele tölteni az ünnepeket. Huszonhat éves létére Tara még mindig függött tőle anyagilag, ahogy az anyjuk is. Celeste tudta, hogy ezen már régen változtatnia kellett volna, de túl erős volt benne a kötelességtudat, és hát ő volt az egyetlen a családban, akinek stabil volt az anyagi helyzete. Mikor az apjuk több mint tíz évvel ezelőtt elhagyta az anyjukat, Wendy, rengeteg adósság szakadt a nyakukba, amit Wendy és Tara soha nem hevert ki, és Celeste-re, az idősebbik nővérré hárult, hogy eltakarítsa a romokat.

És a mai napig ő volt a támaszuk – sőt, most még inkább, amióta Tarának gyereke született.

– Biztos voltam benne, hogy most itt fogsz maradni – mondta Tara, és megremegett az ajka.

– Miből gondoltad?

– Mert a hely, ahová járni szoktál, teljesen lerombolódott.

Ez igaz volt: a legutóbbi hurrikánszezon a földdel tette egyenlővé a karibi luxusüdülőhelyet, ahova Celeste a kútba esett esküvője óta el szokott menekülni a karácsony elől.

Szomorúan gondolt az ismerőseire, akik elvesztették otthonukat, nagylelkűen adományozott az újjáépítésre, és azt kívánta, bárcsak többet tehetne a szigetért. Nehéz szívvel egy másik hely mellett döntött.

De ezek szerint a családja arra számított, hogy lemond a decemberi nyaralásról. Néha az volt az érzése, hogy egyáltalán nem ismerik.

Több kell ahhoz egy természeti katasztrófánál, hogy Manhattanben maradjon karácsonyra. Nem bírta elviselni a nyüzsgést, a karácsonyi zenéket, a fényeket, az ajándékvásárlási hajszát, és ennek semmi köze nem volt az esküvő kínos emlékéhez.

Ránézett a húgára, és látta, hogy mindjárt sírva fakad.

– Reméltem, hogy együtt veszünk anyának ajándékot – mondta Tara. – Tudod, mostanában kicsit szűken vagyok pénzzel...

Celeste lenyelte a megjegyzést, hogy nem csak mostanában. Többnyire ő fizetett mindent, a karácsonyi vacsorát is beleértve. De miért ne tette volna? Sokkal jobban keresett a húgánál.

Szó nélkül elővette a csekkfüzetét, kiállított egy csekket, és átadta Tarának.

– Tessék, ez elég lesz az ajándéokra és egy éttermi vacsorára, és vehetsz magadnak is valami szépet.

Ez nagylelkű volt tőle, mert valójában már odaadta Tarának a karácsonyi ajándékát: egy tizennégy karátos arany fülbevalót, szépen selyempapírba csomagolva.

Tara gyanúsan csillogó szemmel vette el a csekket.

– Köszönöm, tesó. Egyszer majd visszafizetem, megígérem.

Celeste megszorította húga kezét.

– Biztos vagyok benne – felelte, bár voltak efelől kétségei.

– Akkor jó utat. És várunk vissza – mosolygott Tara.

2. FEJEZET

Szokatlan Téalapó volt: nem volt sem öreg, sem kövér, és különösebben vidámnak se tűnt, és Celeste arra gondolt, hogy találhatott volna jobb embert is a szerepre a szálloda vezetősége. Még messziről, a tengerparti nyugágyból is meg tudta állapítani, hogy a férfi magas és karcsú. Figyelte, ahogy egy zsákból ajándékokat osztogat a gyerekeknek. Valahogy ismerősnek tűnt, de talán csak képzelődött.

Celeste próbált a reptéren vásárolt regényre koncentrálni, ami nem volt könnyű a gyerekzsivajban. Akaratlanul is eszébe jutott, mit vesztett három évvel ezelőtt, és ettől árnyék borult a kedélyére. Mert persze ő is akart gyereket, amikor igent mondott Jacknek, aki aztán otthagya az utolsó pillanatban...

– Ho-ho-ho-hóóó!

Csak most vette észre, hogy a Téalapó felé közelít az őt kísérő gyerekekkel. Bosszúsan felnyögött. Tény, hogy aranyosak ezek a kölykök, de ő pihenni jött ide, nem pedig azért, hogy élete elszalasztott lehetőségén tépelődjön.

Fogta a papucsát, s a lehető leggyorsabban el akart tűnni, de elkésett: a Téalapó már ott állt előtte teljes nagyságában.

– Bocsásson meg nekünk, ifjú hölgy. Tényleg nem akartuk megzavarni.

Vajon csak képzelem, vagy tényleg gúnyolódik rajta?

– Semmi baj – felelte sietve Celeste, és megint az volt az érzése, hogy valahonnan ismeri ezt az embert.

Mikor pedig kíváncsian belenézett az aranybarna szempárba, már tudta, hogy nem téved. Talán a munkája révén találkoztak? Celeste egy luxuscikkek gyártó cég marketingigazgatója volt. Lehet, hogy a pasas színész, akit egyszer szerződtetett valami reklámfeladatra? De mindegy is: a lényeg, hogy hagyja békén.

Úgy tűnt azonban, a Téalapónak más tervei vannak...

– Elnézést.

Reid tudta, hogy békén kellene hagynia, de nem tehetett róla, egyszerűen muszáj volt megszólítania. Rögtön felismerte, ami nem csoda, mert elég rosszban váltak el, és kimondottan vegyesek voltak az érzései a nő iránt.

Celeste karba fonta a kezét, és leplezetlen rosszallással nézett a férfira.

– Mit tehetek önért? – Az üres zsákra mutatott. – Már végzett, nem?

Reid összerezsent. Úgy érezte magát, mint az udvari bolond, akit útjára bocsát a hercegnő.

Miért jött ide hozzá egyáltalán? Tudta jól, mire számíthat egy ilyen nőtől. Az élet túl rövid, hogy egy olyan idegesítő libával foglalkozzon az ember, mint Miss Frajedi. Van ezer fontosabb dolga, például rendbe hozni az üdülőtelepet.

Mégsem állhatta meg, hogy ne vegye alaposan szemügyre a nőt. Látszólag nyomtalanul múlt el fölötté az elmúlt három év, még mindig rendkívül vonzó volt. Sötét, göndör haj, magas járomcsont, mogyoróbarna szempár. Nem csoda, ha szegény Jack belebolondult. Szerencsére még időben észhez tért. Bár tény, hogy intézhette volna szebben is a szakítást – ezt Reid nyíltan meg is mondta neki, és azóta kissé lehűlt a viszonyuk.

A nő a homlokát ráncolta.

– Ismerjük egymást?

Reid habozott, s egy pillanatra kísértésbe esett, hogy felfedje a kilétét, de aztán mégsem tette meg. A nő fizető vendég, joga van a pihenéshez; a strand több mint egy kilométer hosszú, nem is kell többet összefutniuk. Elhatározta, hogy a jövőben ezt kerülni fogja.

– Engem mindenki ismer – felelte vállat vonva. – Elvégre én vagyok a Téalapó.

A nő fürkészve nézte, és bólintott.

– Hát jól van, kedves Téalapó, akkor én most megyek, és iszom egy kávé.

Ahogy a nő elhaladt mellette, Reid orrát meglegyintette a naptej illata. Vett egy mély levegőt.

– Boldog karácsonyt, hercegnő.

Celeste a reggelizőpult felé sietett, az utolsó pillanatban azonban irányt váltott, és a lakosztályok felé kanyarodott. Nyilván elment a kedve a kávétól.

Reid büntudatosan nézett utána. A fenébe is... nem kellene bocsánatot kérnie? Újabban nem viselkedik valami profi módon, pedig elhatározta, hogy új pozíciójában, a jamaicai Baja Majestic Resort társtulajdonosaként minden vendéget egyformán fog kezelni. Csak annyira meglepte, hogy itt látja a nőt...

Nem hagyhatja, hogy ez még egyszer megtörténjen. Így soha nem éri el a célját, hogy felfuttassa az üdülőtelepet. Csüggedten gondolt az apjára, aki majdnem csődbe vitte a családot a szerencsejáték-függőségével. Mindig neki kellett feltakarítani utána, s ha valakinek sikerülhet ráncba szedni az Evanson-szállodaláncot, az ő. Nagy felelősség, és még be kell bizonyítania, hogy felnőtt a feladathoz.

Erre most jól felbosszantott egy vendéget...

Ha tetszik, ha nem, bocsánatot kell kérnie Celeste Frajeditől.

Boldog karácsonyt, hercegnő.

A gúnyos szavak elkísérték Celeste-et, miközben bemenekült a luxuslakosztályába. Becsapta maga mögött az ajtót, és kiment az erkélyre, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a tengerre. Ahogy a korlátnak dőlt, észrevette, hogy remeg a keze. Jól felzaklatta ez a Téalapó. De miért?

Talán mert a férfi olyan pillantást vetett rá, amiből látszott, hogy nem örül neki? Igen, biztos, hogy találkoztak már valahol... csak tudná, hol! Hiába erőltette az agyát, nem bírt rájönni. Legjobb, ha minél hamarabb elfelejti ezt a kellemetlen kis közjátékot.

Megfordult, bement a lakosztályba, letelepedett a szőnyegre, és megpróbált meditálni, hogy lecsillapodjanak az idegei, és kiürüljön a feje.

Kopp-kopp-kopp.

Celeste nem tudta, mennyi idő telhetett el, amikor a kopogás kizökkentette ellazult állapotából. A fenébe, hát itt se hagyják békén?

– Szobaszerviz – hallatszott egy halk női hang az ajtó túloldaláról.

Celeste feltápáskodott, és ajtót nyitott.

– Ez valami tévedés lesz – mondta a tálalókocsi mellett álló libériás nőnek. – Nem rendeltem semmit.

A nő mosolyogva csóválta a fejét.

– A ház ajándéka, hölgyem.

Betolta a kocsit, átnyújtott Celeste-nek egy borítékot, és elhagyta a szobát.

Celeste homlokráncolva nyitotta ki a borítékot.

Sajnáljuk, ha kellemetlenséget okoztunk ma. Jó pihenést kívánunk.

Üdvözlettel:

Baja Majestic Resort

Ezek szerint valakinek a vezetőségből a fülébe jutott a kis incidens a Téalapóval. A kocsi gazdagon meg volt pakolva finomságokkal: a forró kávé, narancslén, croissant-on, vajon és süteményeken kívül egy üveg pezsgő is volt rajta jégvödörben – láthatóan nagy gondot fordítottak rá, hogy kiengeszteljék.

Celeste-et büntudat fogta el. Csak nem kerül bajba miatta a Téalapó; azért annyira nem volt vészes az a dolog a parton. Majd reggeli után rákérdez, mi lett vele.

3. FEJEZET

– Az egyik vendég szeretne beszélni veled.

Reid felnézett a táblázatról, amelyet tanulmányozott. Alex volt az, az üdülőtelep másik tulajdonosa, aki rengeteget segített neki, de volt egy bosszantó hibája: soha nem kopogott.

– Á, helló, Alex – válaszolta Reid szórakozottan.

– Hallottad, mit mondtam, öreg?

Reid bólintott.

– Igen: beszélni akar velem egy vendég.

Alex elmosolyodott.

– Igen. Személyesen veled.

Nem elég, hogy nyakába varrták a télapóskodást, mert a színész, akit felvettek a feladatra, beteget jelentett, most kénytelen még egy nyilván reklamálo vendéggel is foglalkozni. Úgy látszik, ez egy ilyen nap.

Sóhajtva felállt az íróasztaltól. Essünk túl rajta.

Celeste megpróbálta kipislogni szeméből a képet. Ez biztos csak valami látomás!

De nem: a férfi még mindig ott állt előtte.

Alig tudta elhinni.

– Te voltál az a szemtelen Télapó?

A hangja harsányabb volt a szándékoltnál; mindenki őt bámulta a hallban, egy nő halkan kuncogott.

De Reid Evanson rezzenéstelen arccal nézett rá. Hirtelen értelmet nyertek a ma reggeli események: tényleg nem csak képzelte, hogy a Télapó ellenszenvvel tekint rá.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

Reid zsebre dugta a kezét, úgy válaszolt:

– Te akartál velem beszélni.

– Úgy értem, mit keresel ezen az üdülőhelyen?

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte egy másik férfi csodálkozva.

– Csak futólag – válaszolta neki Reid.

Celeste-nek el kellett ismernie, hogy nem sokat öregedett. Jól állt neki a háromnapos borosta, mely valamivel sötétebb volt szőke hajánál; khakinadrágot és pólót viselt, melyen átsejlett kidolgozott felsőteste.

– Miért akartál beszélni velem? – érdeklődött Reid.

– Nem veled akartam, hanem a Télapóval.

Alex elvigyorodott, Celeste pedig elpirult; tisztában volt vele, milyen idétlenül hangzik ez.

Reid odalépett hozzá, és megfogta a karját.

– Ezt beszéljük meg az irodámban, jó?

Óriási iroda volt, melynek padlótól mennyezetig érő ablakain át a homokos strandra és a kéklő tengerre nyílt kilátás. A padlón vastag, süppedős szőnyeg, középen hatalmas íróasztal három monitorral.

– Te vagy a főnök? – kérdezte csodálkozva Celeste.

Reid bólintott.

– Az egyik tulajdonos. A másik Alex Wiliston, akivel már találkoztál.

Celeste emlékezett, hogy Reid gazdag szállodatulajdonos családból származik, és olvasta, hogy a cégük bajba került, de amióta Reid átvette apjától a vezérigazgatói széket, egyre jobban megy az üzlet.

– De ha... te vagy a tulaj, akkor miért... mármint reggel...?

– Gyorsan be kellett ugranom, mert kidőlt az emberünk.

– Értem.

Celeste az ajkát harapdálta. Hirtelen túl sok lett ez neki. Elvégre nem azért menekült el Manhattanból, hogy emlékeztessék utolsó kapcsolatának katasztrofális végére, ráadásul egy olyan ember, aki fontos szerepet játszott a katasztrófában.

Reid volt ugyanis a vőlegénye tanúja. És Celeste tudta, mit gondolt róla: azt, hogy nem elég jó Jacknek.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Reid jobb híján.

– Kösz, nem. Most kávéztam, és aztán ittam egy pohár pezsgőt. De gondolom, tudsz róla. Te küldted a szobaszervizt küldte, nem?

Reid bólintott.

– És? Ízlett?

Celeste-nek kipattant a szeme.

– Most tényleg ezt fogjuk játszani?

– Mit?

– Úgy teszünk, mintha átlagos vendég lennénk?

– De hát az vagy – válaszolta Reid. – És szeretnék bocsánatot kérni a viselkedésemért. Nem lett volna szabad hagynom, hogy befolyásoljon a mi... ööö, közös múltunk. Ilyesminek nem szabad megtörténnie.

Celeste-et láthatóan nem győzték meg a szavai, ezért Reid hozzátette:

– És biztosíthatlak, hogy nem is fog. Szerintem legjobb lesz, ha elfelejted, hogy egyáltalán itt vagyok.

Legjobb lesz, ha elfelejted, hogy egyáltalán itt vagyok.

Pf... könnyű azt mondani! Celeste bosszankodott. Miért pont ezt az üdülőhelyet kellett választania! Mintha valami gonosz tréfát űznének vele az istenek.

Hangos nyögéssel roskadt le hatalmas ágyára. Nem, nem tudja csak úgy lazán elfelejteni, hogy Reid Evanson a szigeten van. És azt sem, hogyan bánt vele három évvel ezelőtt.

Bár utólag be kellett látnia, hogy Reid valójában szívességet tett neki: megakadályozta, hogy elkövesse élete legnagyobb hibáját.

A hibát, melyet az anyja tényleg elkövetett.

Ebben a pillanatban megcsörrent a mobiltelefonja, s a kijelzőn Tara képe jelent meg, ahogy ölében tartja a kislányát. Celeste ismét felnyögött, és rövid ideig fontolgatta, fogadja-e a hívást; de most szüksége volt valakire, akivel beszélhet, ezért aztán végül fogadta.

– Helló, Tara.

– Szia, tesó.

A háttérben hangos gyerekzene szólt.

– Mi a helyzet?

– Csak érdekel, hogy mennek a dolgok odalenn a paradicsomban.

Celeste felsóhajtott.

– Hát, hogy őszinte legyek, már nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet volt idejönni.

– Hogy mi? – döbrent meg Tara. – Miért, mi történt?

– Hát... itt van valaki, akire nem számítottam.

Csend.

– Egy férfi? Akivel jártál valamikor? – faggatózott Tara. – Na, bökd már ki, ne kelljen mindent harapófogóval kihúzni belőled! Ki az?

Celeste habozott.

– Mindegy, nem fontos. Hogy van anya? És Nat?

– Jól vagyunk – felelte Tara türelmetlenül. – Szóval? Ki az a titokzatos pasi? És hogy találkoztatok? És mit jelent neked?

Celeste kinyitotta a száját, hogy sietve tiltakozzon: nem, Reid Evanson nem jelent neki semmit,

és az elmúlt három évben alig gondolt rá.

De valahogy nem jött ki a száján ez a hazugság.

4. FEJEZET

Alex az iroda közepén állt, és úgy tanulmányozta Reidet, mint egy rovar a mikroszkóp alatt.

– Tehetek érted valamit? – kérdezte Reid, amikor elfogyott a türelme.

– Igen. Válaszolhatnál a kérdésre, amit feltettem neked és annak a nőnek. És amire nem kaptam normális választ.

Reid úgy tett, mintha tovább dolgozna a billentyűzeten, de aztán belátta, hogy Alexet úgyse tudja lerázni; sóhajtva hátradőlt a bőr főnöki székben.

– Oké. Mire vagy kíváncsi?

– Mit tudsz erről a nőről? Olyan, mintha egyedül jött volna.

– Igen, és?

– Van ennek valami köze hozzád?

– Mi? Nem, dehogyis! Legalábbis nem közvetlenül...

Észre sem vette, hogy az utolsó szavakat elmormolta, amíg Alex rá nem kérdezett.

– Hogy érted ezt? Hogy „nem közvetlenül”?

Reid megint sóhajtott.

– Ez nem az, amire gondolsz, öregem.

– Hanem? Nyilván van közös múltatok, és nem tűnik valami pozitívnak.

Reid megadta magát.

– Celeste majdnem férjhez ment egy nagyon közeli barátomhoz. És meg kell mondjam, amióta véget ért a kapcsolatuk, Jack már nem a régi.

– A nő szakított vele?

Reid megrázta a fejét.

– Nem, nem egészen.

– Ezt nem értem.

– Nos, kívülről nézve Jack szakított. Azt tudnod kell, hogy Celeste nagyon sikeres marketingszakember. Jó híre van New Yorkban, de kíméletlennek is tartják, ha arról van szó, hogy érvényesítse az érdekeit.

– De azt mondtad, a barátod nem a régi, mióta szakítottak.

Reid bólintott.

– Igen. Eléggé kifordult magából, már szinte csak bulizik, és mindenféle nőekkel hetyeg.

Alex a homlokát ráncolta.

– Értem. És előtte nem csinálta?

– Ennyire azért nem. Azt mondta, hogy Celeste éjjel-nappal dolgozott, rá soha nem volt ideje. Egy ponton már úgy érezte magát, mintha egyedülálló lenne. Tudod, Celeste borzasztóan ambiciózus, neki a munkája az első.

– Az látszik, hogy sokra vitte – bólogatott Alex. – Ő foglalta le a legdrágább lakosztályt.

Reid megvonta a vállát.

– Ja. És van, akinek soha semmi nem elég.

Ez az apjára is igaz volt, és valószínűleg Celeste-re is éppen úgy igaz.

Alex hunyorítva nézett rá.

– Nem vagy te egy kicsit előítéletes?

Aztán a választ meg sem várva sarkon fordult, és elhagyta az irodát.

Nyilvánvalóan költői volt a kérdés.

Reid tűnődve bámult utána. Lehet, hogy igazságtalan Celeste-tel? Alexnek annyiból mindenesetre igaza van, hogy ő csak a Jack-féle verzióját ismeri a történetnek. Minél jobban közeledett az esküvő, barátja annál kedvetlenebb lett, és egyre többet panaszkodott neki, hogy Celeste mennyire rideg és kritikus lett vele szemben, amikor néhány üzlete meghiúsult; úgy vélte, hiányzik belőle az empátia.

Reid nyűgösen összecuska a laptopját.

Érdemes még ezen a régi ügyön rágódni? Jack felnőtt ember, tud magára vigyázni. Legalábbis Reid remélte – mert barátjában kétségkívül mindig is volt valami önpusztító hajlam.

Fair dolog Celeste-et hibáztatni Jack szétcsúszásáért? Erre csakis egyetlen helyes válasz adható, mégpedig az, hogy nem, egyáltalán nem fair.

Celeste-et vidám reggae-zene fogadta, amikor a tengerpartra vezető ösvényen a nagy sátor felé sétált, ahol ma első ízben készült vacsorázni. A könyvét is magával hozta, és alig várta, hogy hozzájusson egy pohár fehérborhoz és egy tányér tenger gyümölcseihez. Mivel a délelőttje minden volt, csak nem békés, úgy érezte, megérdemel egy remek vacsorát és talán egy rövid sétát a tengerparton.

Csak hogy a sátor tele volt emberekkel.

– Lenne egy asztaluk egy személyre? – érdeklődött a fogadópultnál álló csinos nőtől.

Ő sajnálkozva rázta a fejét.

– Attól tartok, nincs, hölgyem. Már csak a bárpultnál van hely, és hamarosan ott se lesz, ha nem siet.

Celeste csalódottan felsóhajtott, aztán a bárpulthoz ballagott, felült az egyik székre, és az itallapért nyúlt. A következő pillanatban odalépett hozzá az egyik pultos, akit a névtáblája szerint Philippe-nek hívtak.

– Mit óhajt? – kérdezte megnyerő mosollyal.

Celeste egy pohár proseccót és egy adag tenger gyümölcseit rendelt. Alig nyelte le az utolsó falatot, Philippe rögtön megjelent, és már többedszerre villantotta rá flörtölő mosolyát. Celeste már szinte bánta, hogy nem a szobájába rendelt vacsorát, mert akkor nem kellene elviselnie ennek a pasinak a figyelmét. Egyáltalán nem volt flörtölős kedvében.

– Egy óra múlva végzek, meghívhatom majd egy italra? – kérdezte Philippe.

Celeste éppen válaszolni akart, amikor egy mély férfihang szólalt meg mögötte:

– Remélem, ízlett a vacsora, Miss Frajedi.

Meg sem kellett fordulnia, rögtön felismerte Reidet.

A pultos összerezzent, és rémült képet vágott.

– Ó... jó estét, főnök.

Celeste lassan megfordult. Reid összefont karral és kissé bosszús ábrázattal állt előtte; Philippe üdvözlését csak egy rövid biccentéssel viszonzozta, aztán kinyújtotta a kezét, és Celeste meglepetésére lehúzta őt a bárszékről.

– De még nem fizettem – tiltakozott ő.

– A ház vendége voltál – mondta Reid, és éles pillantást küldött Philippe felé, aki rögtön rávágta, hogy:

– Igenis, főnök.

Celeste felkapott egy szalvétát, gyorsan megtörölte a száját, aztán hagyta, hogy Reid kivezesse a partra.

– Gondolom, nem szereted, ha a személyzet flörtöl a vendégekkel, ugye? – kérdezte néhány perc kínos csend után.

A lemenő nap vörös-narancsszín fényben fürdette az eget.

– Nincs olyan szabály, ami tiltaná – felelte Reid. – De nem bátorítjuk rá az embereinket.

Fáradtnak és feszültnek tűnt, és Celeste hajlamos volt arra gyanakodni, hogy ennek talán köze van őhozzá.

– Beszélek a személyzeti főnökkel – mondta Reid. – Nem fog még egyszer előfordulni.

Celeste bólintott, aztán levette a szandálját, hogy mezítláb járjon a homokban.

– Ez ma már a második bocsánatkérésed.

Reid hosszan kifújta a levegőt.

– Attól tartok, rosszul indult a dolog.

Celeste tudta, hogy Reid az üdüléséről beszél, de megragadta az alkalmat, hogy nevén nevezze a dolgokat.

– Folytathatnánk úgy, mint három évvel ezelőtt.

Reid most mintha merevebbé vált volna.

– Azt hittem, el akarod felejteni.

Celeste hallgatott egy sort.

– Nos, engem egyvalami érdekelne igazán. Mindig is az volt ez érzésem, hogy ellenzed az esküvőt. Egész pontosan azt, hogy Jack *őt* akarja feleségül venni.

– Egyszerűen nem illettetek össze – válaszolta Reid egyszerűen.

Celeste-et nem bántotta a válasz, még ha nem is volt kellemes Reid szájából hallani – mert tudta, hogy igaza van.

Jack és ő teljesen más világból jöttek. Neki mindenért keményen meg kellett küzdenie, míg Jack egy vagyongazdálkodó alaptól élt, és világéletében hozzá volt szokva a gazdagsággal járó kiváltságokhoz.

Akárcsak az a férfi, aki most itt lépked mellette.

De az igazat megvallva ezen kívül nem sok közös volt Reidben és Jackben. Reid mindig is látástól vakulásig dolgozott, hogy kihúzza a gödörből a veszteséges családi céget, Jack viszont csak egy kényelmes vezetői pozíciót töltött be családjá hajózási vállalatánál, és soha nem kellett törnie magát semmiért.

– És miből szűrted le, hogy nem illünk egymáshoz?

Reid vállat vont.

– A személyiségetekből. Ő nem olyan... becsvágyó, mint te. Bár neked is van egy olyan oldalad, ami... – Félbehagyta a mondatot, a fejét csóválta. – Á, mindegy. Különben is, semmi közöm hozzá.

Celeste oldalba bökte.

– Ne, légy szíves, fejezd be a mondatot. Van egy olyan oldalam, ami...

Reid mélyet sóhajtott, szemét a láthatárra emelte.

– Hát, szerintem egyszerűen túl erős voltál neki. Elnyomtam az energiáddal, az elszántságoddal. És ő ezt nem tudta kezelni.

Mintha fátyolossá vált volna a tekintete, és Celeste-nek az volt az érzése, hogy legszívesebben hozzátenné: *Nem úgy, mint én.*

Egy darabig hallgattak, és Celeste eltűnődött. Igen, mindig is erősen törekedett rá, hogy féltelenségét szakmai profizmus mögé rejtse. Senki sem tudta, hogy tinédzser korában lopott és kéregetett, és hogy annak idején majdnem egy évig hajléktalanok voltak az anyjával és a húgával.

– Én... nem tudom, mire gondolsz – mondta akadozva. – Hogy túl erős voltam hozzá, és elnyomtam.

Reid most felé fordult és a szemébe nézett.

– Vedd bóknak.

Reid nem tervezte, hogy beugrik a bárba, de aztán messziről megpillantotta Celeste-et a pultnál, és ahogy közeledett, hallotta, hogy a pultos meghívja egy italra, és ez valamiért nem tetszett neki, úgyhogy közbelépett.

De a partra miért jött ki vele? Elég lett volna jó éjszakát kívánni neki, aztán menni a dolgára, és akkor megúsza volna ezt a kínos beszélgetést.

Celeste megköszöri a torkát.

– Mióta vezetted ezt a helyet?

Témát vált, hála istennek.

– Tavaly nyár óta. Már egy ideje szerettem volna terjeszkedni a Karib-tengeren, és ölembe hullott ez a lehetőség. Szerencsére ez a kevés helyek közé tartozik, amiket megkímélt a hurrikán.

Celeste nevetett.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Reid.

– Hát az, hogy csak ezért vagyok itt. Ahol nyaralni szoktam, ott mindent lerombolt, nem volt sok választásom.

– Na várj egy pillanatot! – nézett rá megbántva Reid. – Azt mondod, hogy csak azért vagy itt, mert nem volt más választásod?

Celeste elmosolyodott; arcába fújta haját a szél, és Reidnek bizsergettek az ujjai, hogy hátrasimítsa.

– Hát... bocss, de igen. És őszintén szólva hiányzik a szigetem. De ne vedd zokon.

– Nem veszem, csak mint üzletember aggaszt a dolog. Nem lehet túl vonzó a hely, ha csak jobb híján választják.

– Érdekel a szakmai véleményem?

Reid nevetett.

– Megengedhetem magamnak? Hírhedten nem vagy olcsó.

– Ez most ingyen lesz. Vedd úgy, hogy ajándék.

Reid lehajtott fejjel figyelt.

– Szóval, hogy nyíltan fogalmazzak: a marketingje nem optimális – mondta Celeste. – Igazából csapnivaló.

– Tessék?

Celeste megint nevetett.

– Komolyan. Megnéztem a honlapotokat, és nincs rajta semmi olyan, ami miatt ide jönnek. Néhány szép fotó a tengerpartról, de ezen kívül semmi fontos információ, például a különleges látnivalókról a környéken, meg hogy milyen események vannak a szállodában, miket lehet itt csinálni...

– De mégis nálunk foglaltál.

– Persze, de csak mert nem volt választék, és attól félttem, a többi helyen már telt ház van. Kicsit elstettem. A karácsony mindenütt zsúfolt időszak, és nem én vagyok az egyetlen, aki ki akar szabadulni a városból. Hogy őszinte legyek, nincs itt semmi, ami miatt kedvem lenne visszajönni.

Reid sóhajtott, és komoran bólogatott.

– Igazából nem mondasz újat. Csak nem vettem észre, hogy mennyire sürgősen lépnünk kellene. Előreveszem a listámon. Már beszéltünk néhány marketingcéggel, de eddig nem találtunk olyat, aki megfelelne az elképzeléseinknek.

– A helyedben én minél gyorsabban cselekednék.

Reid igazat adott Celeste-nek, és megint felmerült benne, hogy talán túl nagy falat neki ennek az üdülőtelepnek az igazgatása. Teljesen más, mint egy városi szállodát vezetni, és ha nincs Alex, még itt se tartanának.

– Van valami ötleted?

– Tényleg dolgoztatni akarsz a nyaralásomon? – kacsintott rá Celeste.

Reid elnevette magát.

– Bocs. Rémes vagyok.

Megérkeztek a mólóhoz, ahol a kirándulóhajók kötöttek ki. Reid a korlátnak dőlt, és lenézett a vízbe, ahol egy rajnyi színes hal úszkált közvetlenül a felszín alatt.

– Igazad van, jobban kell kommunikálnunk az ajánlatainkat.

Hirtelen támadt egy ötlete, méghozzá Celeste-tel kapcsolatos. Remélte, rá tudja beszélni, hogy részt vegyen benne.

5. FEJEZET

Celeste arra ébredt, hogy valami papírt tolnak át az ajtaja alatti résen.

Ez meg mi a fene?

Nyögve kikelt az ágyból, odament, felemelte. Kiderült, hogy boríték, benne üzenettel. Egyre szaporábban vert a szíve, ahogy olvasta.

Ha még nem reggeliztél, gyere le, kérlek. Van pár dolog, amit szeretnék megbeszélni veled. Nem lesz elpocsékolt idő, megígérem. Ha gondolod, szólj be az irodámba.

Reid

Mi az ördögöt forgathat a fejében?

Kongani kezdtek a vészharangok. A lapon Reid mobilszáma is rajta volt. Celeste egy másodpercre elgondolkodott, nem lenne-e jobb felhívni és megmondani neki, hogy már reggelizett, vagy hogy nem ér rá, vagy hogy nem érdekli, mit akar mondani. De ez hazugság lenne, mert valójában módfelett kíváncsi volt rá. És ha őszinte volt magához, felvillanyozta a gondolat, hogy újra láthatja Reidet – mert tegnap este óta sokat gondolt rá és a szavaira.

Már indult is a szekrényhez, és kivette a legszebb nyári ruháját, azt a piros spagettipántosat, amely minden domborulatát kiemelte. És hiába kongtak rendületlenül a vészharangok, úgy tett, mintha meg se hallaná őket: a ruhát az ágyra terítette, és bement a fürdőbe lezuhanyozni.

Miközben Reid az irodájában ülve türelmetlenül várta Celeste választát, gondolatai vissza-visszatértek a tengerparti sétájukhoz. Nem kis meglepetésére be kellett magának ismernie, hogy élvezte Celeste társaságát.

– Jó reggelt, öregem – lépett be Alex.

Reid egy kurta biccentéssel viszonzta üdvözlését.

– Apád többször is hívta a recepciót – folytatta Alex. – Panaszkodott, hogy soha nem hívod vissza.

Reid bosszúsan pillantott barátjára.

– Mért kéne visszahívnom? Nem érdekel, hogy mit akar mondani.

Biztos megint a közelgő házasságáról van szó azzal a nővel, aki a lánya lehetne.

Aztán sóhajtott egy mélyet, és bólintott.

– Jól van, majd visszahívom – adta meg magát. – Már csak azért is, hogy végre békén hagyjon.

De előbb az anyjával beszél, ezt szentül megfogadta.

Persze sejtette, merről fúj a szél: most, hogy erőfeszítéseinek köszönhetően a cég ismét nyereséget termelt, az apja, Dale nyilván vissza akarja kapni a pozícióját, melyet annak idején szíves örömet adott át a fiának, miután a szakadék szélére vitte a céget.

Egy okkal több, hogy felvegye Celeste-et a fedélzetre. Reid tudta, hogy még sokat kell javítani az üdülőtelep marketingjén, és eltökélte, hogy olyan ajánlatot tesz neki, amit nem utasíthat vissza.

Celeste épp be akart kopogni Reid irodájába, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és Reid rontott ki rajta úgy, hogy össze is ütköztek volna, ha Celeste nem lép oldalra ösztönösen.

Olyan közel kerültek egymáshoz, hogy a férfi fanyar illata Celeste orrába szállt. Reid megragadta a karját, nehogy elessen, és aggódva nézett rá.

– Jól vagy?

Ő reszketve bólintott.

– Persze.

Reid elengedte, és a fejét rázta.

– Bocs, csak... nem számítottam rád.

Celeste zavarban volt. Nem azt írta Reid, hogy ugorjon be hozzá az irodába? De ez a váratlan közelség annyira felzaklatta, hogy nem tudott tisztán gondolkodni. Kísértés fogta el, hogy felemelje a kezét, végigsimítson Reid haján, és aztán...

– Öö... megkaptam az... öö, üzenetet – hebegte.

Reid bólintott.

– Igen, de az már több mint másfél órája volt. Nem gondoltam, hogy maga ilyen későn kelő típus, hercegnő.

Celeste biztos csak képzelte, hogy a férfi hangja hirtelen mélyebbre és rekedtebbre változott, szinte már intim lett. Hirtelen elszabadult a fantáziája: látta magukat az ágyban, ahogy...

És Reid érzéki mosolya elárulta, hogy neki is ebbe az irányba terelődtek a gondolatai.

Celeste a fejét rázta zavarában. Mi ütött belé? Két napja még azt mondta volna, Reid Evanson azon kevés emberek közé tartozik, akikkel soha többé nem akar találkozni – most meg már fantáziál róla?

– Én... későn találtam meg a levelet – hazudta kissé elpirulva.

Reid tetőtől talpig végigmérte.

– Jöjjenek vissza máskor? – kérdezte Celeste. – Mintha menni akarnál valahová.

– Nem sürgős – mondta Reid, és visszasétált az irodába. – Reggeliztél már?

Nem, csak egy kávét ivott, de ebben a pillanatban nem volt sok étvágya. A szíve kalapált, a pulzusa száguldott; csak remélni tudta, hogy hamarosan megnyugszik.

– Kérsz egy kis teát? – kérdezte Reid.

– Igen, köszönöm.

Reid szólt a titkárnőjének, aki néhány perc múlva már hozta is.

– Miért akartál beszélni velem? – kérdezte Celeste.

Reid leült a hatalmas mahagóni íróasztal mögé, és a szemközti székre mutatott. Celeste leült rá.

– Tegnap azt mondtad, pocsék a marketingünk, ugye? – kezdte Reid.

– Igen – bólintott Celeste.

– Tudom, hogy nincs okod megtenni, de azt akarom kérdezni, nem segítenél-e továbblépni ebből a szempontból.

Ez felkeltette Celeste érdeklődését.

– Továbblépni? Hogy érted?

Reid megvonta a vállát.

– Tudom, hogy jó híred van a szakmában, és marketingkampányokra specializálódtál. Az lenne a feladat, hogy vonzóvá tegyük a szállodát a potenciális vendégeknek. Természetesen megfizetem. Ha nem akarsz pénzt, akkor helyette felajánlhatom az ingyenes tartózkodást, korlátlan időre.

Celeste megrázta a fejét.

– Ez nagyon kedves tőled, de ki tudom fizetni a nyaralásomat.

– És nem érdekelné a feladat? A kihívás?

Celeste elgondolkodott, aztán ismét megrázta a fejét. Már nem az a kezdő, aki két kézzel kapott volna minden ajánlat után.

– Igazán megtisztelő, de én nyaralni jöttem, nem dolgozni.

Reid mosolygott.

– Ez a legjobb az egészben. Amit ajánlok, az csak még érdekesebbé fogja tenni a nyaralásodat, hidd el nekem.

Celeste kíváncsian nézett rá.

– Csak hallgass meg, jó? – kérte Reid.

Celeste némi habozás után bólintott. Mit veszíthet azzal, ha néhány percig hallgatja Reidet? Hátradőlt a székében, belekortyolt a teájába, és várakozva pillantott a férjira.

Reid igyekezett a mondandójára koncentrálni – ami nem volt épp könnyű, mert még mindig érezte Celeste testének melegét, és emlékezett a samponja illatára, mely akkor csapta meg az orrát, amikor összeütköztek az ajtóban. Haja még nedves volt a zuhanytól, göndörödve omlott enyhén

napbarnított vállára. Reid elképzelte, ahogy meztelenül áll a zuhany alatt... s akkor ő belép hozzá a kabinba, és lassan beszappanozza a testét...

Nyelt egy nagyot, aztán összekapta magát, és előadta Celeste-nek az ajánlatát.

Amikor végzett, Celeste megköszöri a torkát.

– Csak hogy jól értem-e... azt akarod, hogy kísérelek el a programokra, amiket a vendégeknek kínál a szálloda? Hogy lássam, mit lehet javítani marketingszempontról?

Reid bólintott.

– Pontosan. Úgy terveztem, hogy egyedül megyek, de jól jönne egy másik szem.

– De... nem azt mondtad, hogy van egy üzlettársad?

– Van, de Alexnek kell intéznie az ügyeket, amikor én távol vagyok. Különböző is, ő helybeli, jól ismeri a szigetet. Nekem nem erre van szükségem.

– Milyen programokról lenne szó? – kérdezte Celeste óvatosan.

– A legjobbokról, amit Jamaicában csinálni lehet. Lemászunk egy vízesésen, megnézünk egy gyönyörű botanikus kertet, és quadozunk egy hepehupás terepen.

Celeste az ajkába harapott.

– De azt ugye tudod, hogy én csak arra vágytam, hogy feküdjek a tengerparton, és ne csináljak semmit?

– Még több mint egy hétig itt leszel, nem? Bőven lesz még időd heverészni.

– Hány napról lenne szó?

– Legfeljebb háromról. Azalatt kipróbálhatjuk az összes programot. Magamnak már lefoglaltam, csak hozzáírom a nevedet...

Celeste fölemelte a kezét.

– Hé, álljunk meg. Még nem mondtam igent.

– De nemet se. – Reid egy pillanatra megállt. – Ugyan már. Rosszabbul is el lehet tölteni három napot egy olyan szigeten, mint Jamaica.

Celeste kénytelen volt elismerni, hogy Reid ajánlata teljesen észszerű. Még kicsit csalódott is volt, mert úgy látszott, a férfit csak üzleti szempontok vezérik.

– Miért én?

Reid nyilván megkérhetne másokat, főleg nőket; egy ilyen jóképű férfinak nem okozhat gondot női társaságot találni. Nemrég látott egy fényképet, amelyen egy hollywoodi szépséget tart átkarolva, és szélesen a kamerába mosolyog. Lehet, hogy a barátnője? Ha igen, mit szólna, ha megtudná, hogy Reid másik nővel utazgat Jamaicán?

A gondolatot újabbak követték. Milyen volna randizni egy ilyen férfival? Milyen érzés lenne, ha Reid azért akarna vele lenni, mert vonzónak találja, nem pedig azért, hogy szakmai tanácsokat kérjen tőle?

És főleg: milyen érzés lenne, ha Reid megcsókolná?...

Az isten szerelmére, mi ütött belé? Azért támadnak efféle gondolatai, mert már olyan régóta nem volt férfival? Vagy a romantikus környezet miatt?

Miért nem mondott már régen nemet, ahelyett hogy még mindig gondolkodik? Elvégre nem az a természetjáró típus, és nem is különösebben sportos...

Reid szakította félbe a gondolatait:

– Csak gondold át, jó? Biztos vagyok benne, hogy tökéletes lennél a feladatra.

Celeste még mindig nem tudta rávenni magát, hogy igent mondjon.

– Ezen tényleg gondolkodnom kell.

Reid enyhe csalódottsággal bólintott.

– Ahogy akarod.

Celeste elhatározta, hogy alaposan mérlegeli az előnyöket és hátrányokat, mielőtt közli a döntését Reiddel.

De akkor mit keres ebben a szörfboltban, és vizsgálhatja ezt a vízálló cipőt, amelyre nyilván szüksége van az embernek, ha le akar mászni egy vízesésen? És miért vásárolta meg azt az egyrészes fürdőruhát, amely alkalmas vízi sportokhoz, szemben a két bikinivel, amit magával hozott?

Semmi kétség: egyre inkább hajlik rá, hogy elfogadja Reid ajánlatát.

Nem hitte volna, hogy egyszer ennyire vonzónak fogja találni a férfit, elvégre Reid mindazt megtestesíti, amire semmi szüksége. Őt is ugyanabból a fából faragták, mint az exét: ugyanaz a gazdag, kiváltságos családból származó, gondtalan sznob, s még ha Reid, Jackkel ellentétben, szorgalmasan dolgozik is, soha nem értene meg egy magafajta nőt. Honnan is tudná, milyen az, amikor az embernek legalulról kell felküzdenie magát, vagy amikor támogatnia kell az anyját és a húgát, mert nem tudnak megállni a saját lábukon. Arról pedig végképp fogalma sem lehet, milyen hajléktalannak lenni.

Ebben a pillanatban egy eladónő lépett oda hozzá mosolyogva.

– Segíthetek?

Celeste viszonzta a mosolyát.

– Ó, csak nem tudok dönteni.

Az eladónő a cipőre mutatott, melyet Celeste a kezében tartott.

– Ha a Dunn-vízeséshez készül, akkor masszívabb cipőre lesz szüksége.

– Á, értem – bólintott Celeste.

– Én ezt ajánlom. – Az eladó átnyújtott neki egy másik cipőt. – Vastagabb a talpa, és recésebb.

Az fontos, mert csúszósak kövek.

– Csúszósak? – kérdezte Celeste tétován.

Jó ötlet ez a vízesésmászás? Az erőnlétével nincs baj, de az ilyesmiben semmi tapasztalata.

– Ne aggódjon, nem olyan veszélyes – nyugtatta az eladónő. – Biztos vagyok benne, hogy nagyon fogja élvezni.

– Hát, nem is tudom... nekem elég veszélyesnek hangzik.

– A maga helyében nem hagynám ki. Ki tudja, mikor lesz rá újra alkalom.

Celeste nem szeretett kockázatot vállalni, mert tapasztalatból tudta, mennyi minden sülni lehet el rosszul az életben. Az egyetlen eset, amikor minden óvatosságot félretéve ugrott bele valamibe – nevezetesen a házasságba –, csúnya megaláztatással végződött.

De biztos, hogy olyan veszélyes az a vízesés a csúszós köveivel?

És különben is: nem volna itt az ideje, hogy kipróbálja valami újat?